धीरसमीरे यमुनातीरे वसति वने वनमाली ॥ १३ ॥
हरिरभिमानी रजनिरिदानी- मू इयमपि याति विरामं ।
कुरु मम वचनं सत्वरचनं पूरय मधुरिपुकामं ।
धीरसमीरे यमुनातीरे वसति वने वनमाली ॥ १४ ॥
श्रीजयदेवे कृतहरिसेवे भणति परमरमणीयं ।
प्रमुदितहृदयं हरिमतिसदयं नमत सुकृतकमनीयं ।
धीरसमीरे यमुनातीरे वसति वने वनमाली ॥ १५ ॥
विकिरति मुहुः श्वासान् आशाः पुरो मुहुरीक्षते ।
प्रविशति मुहुः कुञ्जं गुञ्जन् मुहुर्बहु ताम्यते ।
रचयति मुहुः शय्यां पर्याकुलं मुहुरीक्षते ।
मदनकदनक्लान्तः कान्ते प्रियस्तव वर्तते ॥ १६ ॥
तद्वाक्येन समं समग्रमधुना तिग्मांशुरस्तं गतो ।
गोविन्दस्य मनोरथेन च समं प्राप्तं तमः सान्द्रतां ।
कोकानां करुणास्वनेन सदृशी दीर्घा मदभ्यर्थना ।
तन्मुग्धे विफलं विलम्बनमसौ रम्योऽभिसारक्षणः ॥ १७ ॥
आश्लेषादनु चुम्बनादनु नखोल्लेखादनु स्वान्तज- ।
प्रोद्बोधादनु संभ्रमादनु रतारम्भादनु प्रीतयोः ।
अन्योन्यं गतयोर्भ्रमान्मिलितयोः संभाषणीर्जानतोर्-
दम्पत्योरिह को न को न तमसि व्रीडाविमिश्रो रसः ॥ १८ ॥
सभयचकितं विन्यस्यन्तीं दृशौ तिमिरे पथि ।
प्रतितरु मुहुः स्थित्वा मन्दं पदानि वितन्वतीं ।